

Hertugdømmet Slesvig desværre har været vant til at faae sine Midler fra Kieler-Dm-slag. Men det maa ikke glemmes, at medens der en national Streng i os, som grumme gjerne vil give Gjenlyd, saa ofte den paa-kaldes i Slesvigs Navn, selv paa det Monomiffes Omraade, saa have vi dog her med Pengesager at gjøre, og i Pengesager pleter man at tage ikke alene nationale, men ogsaa praktiske Hensyn. Nu er det imidlertid en given Sag, at hele Pante- og Ejendomsvesenet i Slesvig er i en saadan Tilstand, at der ikke ret vel kan være Tale om at yde Laan i slesvigiske Eiendomme paa lige Villkaar med de kongerigske. Det er en given Sag, og det ærede Medlem, vi have iblandt, os og som en Gang har tilhørt Slesvig (Raben), vil kunne give tilstrækkeligt Vidnesbyrd, hvis der er nogen Tvivl om, at Pante- og Ejendomsvesenet i Slesvig ikke er i en saadan Tilstand, at der med samme Sikkerhed som her kan ydes Hypotheklaan i Eiendomme der. Det har været en stor Ulykke for Slesvig netop i de Aar, der ere gaaede siden 1864, at der paa dette Punkt har været en meget svag Side. Men saa kommer der en Ulempe til, og det er den, at hvis De ikke indsætte de Ord, som vi ser Medlemmer have foreslaet, sætte De Landmandsbanken i Stand til i Hypothekafdelingen at yde Laan i Eiendomme i Sverig, i Holsten, i Tydskland, ja, i Nordamerika osv., kort, hvor i Verden De ville; der er ingen som helst Grændse, slet ingen Grændse, med mindre, som sagt, Taxationen „som for Umyndiges Midler“ afgiver en saadan Grændse, og gjør den det, nytter det dog ikke det ærede Medlem, at Ordet „danst“ ikke kommer til at staa der. Men det er ikke til Fordel for danske Hypotheklaan og Obligationseiere, paa hvis Begne vi her skulle tale, at de saaledes kunne blandes sammen med Hypotheklaan i Lande, der ligge langt borte, i ganske andre Omgivelser, med en helt anden Lovgivning; der maa være en bestemt Grændse. Hvis denne Grændse maa drages saaledes, at Nordfllesvig udelukkes, kan det gjøre En ondt, bitterlig ondt, men man kan ikke lukke op for denne Grændse, naar Følgen deraf kan være, at en hel Flod kan strømme ind over dette Bæsen i Kongeriget

og ødelægge det. Derfor er det af Bigtighed, at der indsættes, at det er danske Kommuner og danske Eiendomme, hvormed der er Tale. Derfor Banken for Dvrigt vil udvilde sin Virksomhed til Slesvig eller til andre Steder, f. Ex. Sverig eller Norge — om den vil det, veed jeg ikke — kan den gjøre det paa en anden Basis end denne Lov. Den kan bestemme andre Former, derfor, søge at skabe nye Afdelinger. Det kunne vi ikke have Noget imod, men vi, som lovgive paa danske Borgers Begne, maa have særdeles Meget imod, at deres Forpligtelser og Rettigheder blandes sammen med Forpligtelser og Rettigheder, der kunne skabes udenfor vort Lands Omraade, under Forhold, der kunde blive i høj Grad fordærvelige for Kreditten. Det gaar ikke an ved saadanne Veiligheder bestandig at tale, som om Alt var glimrende og rosenrødt, som om det var givet, at der til enhver Tid var den dygtigste og mest energiske Bestyrelse, som om det var afgjort, at alle Laan være solide, og at Renter og Afdrag kom ind i rette Tid. Nei, vi skulle regne saaledes, at der ogsaa kan komme daarlige og vanskelige Tider, hvor det gælder om af al Magt at støtte det, og om ikke at have indladt sig paa Vidløstigheder, som kunne komme til at skade det, der ligger os alle nærmest paa Hjerte. Det ærede Medlem fandt, at det var en overordentlig uheldig Ting, at vi havde indladt os paa at kræve, at det alene skulde være danske Undersaatter, der kunde vælges til Bestyrere af Banken eller til Medlemmer af Bankraadet. Forsaa vidt det ærede Medlem nu ment, at det maatte være Grund nok til ikke at indsætte denne Bestemmelse, at den er ny og ikke findes i Statutterne for andre lignende Selskaber, skal jeg dog minde ham om, at der i dette Lovforslag, som det er forelagt af Regeringen, ogsaa findes andre Bestemmelser, som ere nye; og desuden er det jo ikke Meningen, at enhver saadan Lov skal være et blot og hårt Aftryk af en tidligere. Begreberne klares, Betragtningerne skride fremad med Hensyn til Forhold som disse, og det er ganske naturligt, at man i 1872 anser det for rigtigt at træffe Bestemmelser, som man i 1866 eller 1850 ikke ansaa for nødvendige